

Fondul de cooperare: depunerea electronică a cererilor de mărci

ing. ec. Bogdan **BORESCHIEVICI**, OSIM;
Andrei **MOGA**;
ec. Alexandra **NICULAE**, OSIM;
Adrian **TRIFON**

Despre colaborarea Oficiului de Stat pentru Invenții și Mărci din România cu Oficiul pentru Armonizarea Pieței Interne am mai scris.

De data aceasta vom vorbi despre depunerea electronică a cererilor pentru înregistrarea mărcilor. Vom numi acest proces, pe scurt, eFilingTM.

Tradițional, aceste cereri au fost depuse, oriunde în lume, folosind suportul binecunoscut, hârtia, iar calea prin care cererea ajungea la Oficiu era cea a depunerii, personale sau prin intermediar, la sediul OSIM, sau transmiterea prin poștă.

Este comun să spunem că dezvoltarea informaticii și, mai ales, a Internetului, cu tehnologiile sale, a adus în fața deponenților posibilități noi, iar oficiilor, preocupări multiple.

Pentru deponent, depunerea electronică înseamnă o importantă reducere a timpului de depunere, a cheltuielilor legate de depunere, cu alte cuvinte, o simplificare foarte importantă a procedurilor. Avantajele pot deveni foarte mari pe măsură ce mecanismul de depunere se combină cu alte componente, cum ar fi plata electronică, acceptarea comunicării prin email, my register, comunicarea vocală prin Internet etc.

Pentru oficii se ridică o sumedenie de probleme legate, în primul rând, de impactul legislativ al noului mecanism, de cheltuielile implicate, de răspunderile și riscurile care vor reveni oficiului în administrarea noului mecanism etc.

Pentru oficiu se mai ridică și o altă problemă legată de gestionarea a două fluxuri mari de documente: cele depuse tradițional și cele depuse electronic. Despre aceste aspecte și despre modul în care încercăm să le gestionăm în OSIM în mod eficient vom vorbi în cele ce urmează.

Nu putem să nu reamintim cititorului faptul că primul obiect de Proprietate Industrială, dintre cele administrate de OSIM, și care a fost subiect al depunerii electronice, a fost cererea pentru brevet de invenție. Sistemul a fost dezvoltat de Oficiul European de Brevete și oferit fiecărui oficiu național sub condiția ca modelul național să fie adaptat și implementat de oficiu pe baza modelului existent. Implementarea realizată de colegii noștri a fost o frumoasă reușită, iar astăzi produsul este intens folosit.

Tehnologia utilizată și cerințele de securitate au obligat la o serie de restricții, restricții care astăzi încep să se resimtă. Există premisele necesare ca în 2016 să putem beneficia de o schimbare tehnologică importantă, cu consecințe majore atât pentru utilizator, cât și pentru oficiu.

Depunerea electronică pentru cererile de mărci a fost subiectul unor lungi analize și discuții, care s-au terminat prin elaborarea unui produs autohton.

Produsul permitea atât depunerea pe hârtie, cât și cea electronică, precum și administrarea unitară a celor două procese. Întârzierile în implementare au făcut ca timpul să lucreze în folosul sistemului de depunere electronică dezvoltat de OHIM, produs ce are mari șanse să devină un standard comunitar. Ca urmare, din produsul autohton am păstrat prelucrarea fluxului pe hârtie, numerotarea unitară și procedeele de transfer al datelor spre baza internă a oficiului.

Un solicitant care dorește depunerea unei cereri de înregistrare a unei mărci are de parcurs, de regulă, un proces relativ complex. Am încercat să-l sintetizăm în figura 1 de mai jos.

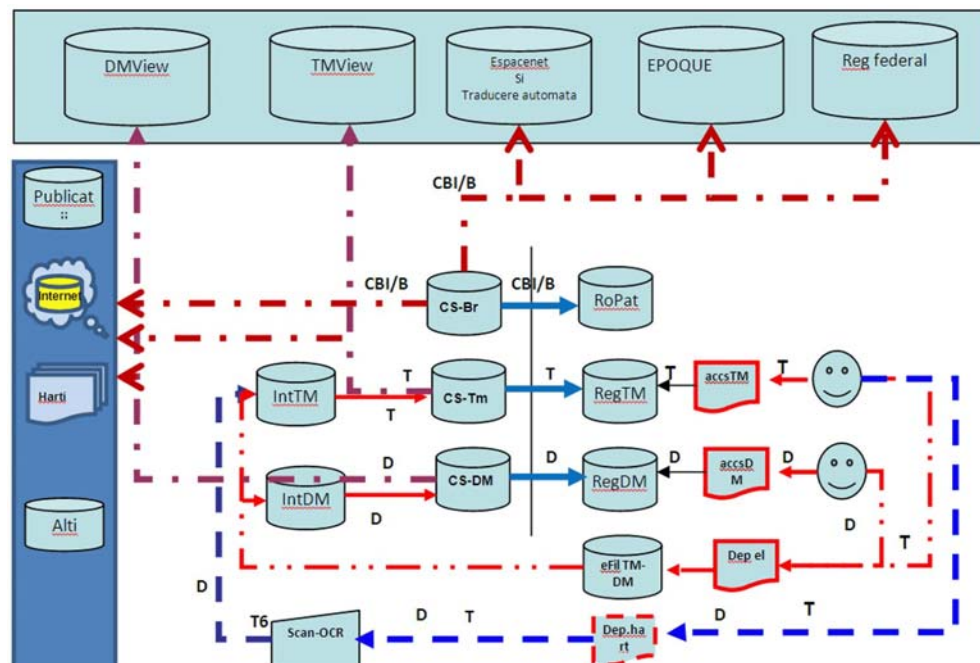

Figura 1

În această figură am încercat să reprezentăm sintetic fluxurile informaționale majore care se creează în procesul de pregătire și apoi de depunere a unei cereri de marcă.

Etapile principale ale acestui proces sunt marcate cu litera T.

Ca regulă generală, pregătirea unei cereri de marcă este precedată de o documentare care să permită identificarea existenței pe piață a unei mărci similare sau identice; noi am prezentat numai calea directă a documentării din Registrul Național de Mărci (T1 - T2). Există și posibilitatea unei documentări de mare amploare, folosind mecanismele oferite de TMView.

Odată terminată operația de documentare, solicitantul va completa un formular oficial, elaborat de OSIM, urmând regulile descrise în Ghidul de completare; formularul completat este transmis la OSIM. Până de curând acest formular era completat de mână, mai recent, de circa 10 ani, se completează pe calculator, se imprimă pe hârtie, se semnează, se anexează alte documente și se transmite la OSIM prin poștă sau se depune personal sau prin interpus (T3).

Este un proces relativ lung și costisitor pentru solicitant, dar este greoi, în același timp, și pentru oficiu. În mod tradițional, acest formular este analizat și apoi introdus în bazele interne de date - CS - prin tastare. Procesul poate deveni lung și încărcat de erori.

Urmărind liniile marcate cu T8, vedem că respectivele informații, după integrarea în bazele interne (CS), sunt puse la dispoziția publicului pe căi diverse: registrul național electronic, structuri publice integrate internaționale, precum TMView etc. Cu alte cuvinte, o eroare "scăpată" în sistem se "internaționalizează" cu o viteză incredibilă și cu consecințe greu de estimat.

Făcând un prim bilanț, am putea spune că:

Ce dorește solicitantul	Ce dorește OSIM
1. Informații corecte și actuale.	1. Reducerea cheltuielilor proprii legate de înregistrarea cererii.
2. Timp redus de depunere.	2. Reducerea riscurilor legate de înregistrare.
3. Cheltuieli de pregătire și depunere reduse.	3. Creșterea calității informațiilor diseminate.
4. Confirmarea rapidă a validității documentelor depuse.	4. Maximizarea satisfacției solicitantului de drepturi.
5. Timp scurt de obținere a drepturilor.	5. Reducerea contestațiilor privitoare la deciziile luate.

Dacă analizăm cu atenție conținutul tabelului, constatăm faptul că interesele celor două părți nu sunt divergente, ci converg substanțial: ambele doresc reducerea cheltuielilor, reducerea timpului de înregistrare a drepturilor, incontestabilitatea actelor de protecție obținute.

Or procedura deja descrisă nu permite armonizarea celor două grupe de interese. Ca urmare, o linie de conduită posibilă ar fi eliminarea sau reducerea utilizării suportului tradițional în favoarea tehnologiilor moderne, și folosirea unui alt mijloc de comunicare, compatibil cu sistemul final de stocare a informațiilor; în acest fel se naște ideea depunerii electronice a cererii (sau depunerii online). Ca urmare, formularul tradițional va deveni electronic, restul fiind o problemă a informaticienilor.

O altă linie de conduită, și care ar încerca reducerea maxim posibilă a intervenției umane legate de transferul de informații din hârtie în calculator, ar fi cel sugerat în figura 1: documentul pe hârtie va trece printr-un echipament special, care va analiza imaginea de pe hârtie, va identifica semnele de pe hârtie ca fiind litere, cifre etc., și va transforma astfel conținutul imaginii de pe hârtie într-o imagine electronică în care caracterele pot fi tratate electronic. Acest proces se numește Recunoașterea Optică a Imaginii (Optical Character Recognition - OCR în engleză) (vezi T5 și T6).

Aparent, putem râsufla ușurați. În realitate, lucrurile nu stau chiar așa; bănuim că mulți dintre cititorii noștri au fost nevoiți să “descifreze” texte tipărite în care era greu de înțeles dacă un caracter este litera a sau litera o etc. Literele erau înghesuite, imprimarea neuniformă, hârtia galbenă, iar cerneala cam ștearsă etc. Cu aceleași probleme se confruntă și mecanismul tehnic folosit în OCR. Ca urmare, unele caractere s-ar putea să fie greșit interpretate. Rezultatul va fi un text a cărui conversie este departe de a da satisfacție ... și astfel munca trebuie reluată manual.

În fața acestei dileme trebuie luată o decizie deoarece avantajele prelucrării electronice a informațiilor devin atât de mari, încât păstrarea vechiului sistem devine un nonsens.

Suntem nevoiți să admitem că nu poți forța solicitantii să nu mai folosească mecanismul tradițional pe hârtie. Și, mai mult, nu toți dispun de echipamentele moderne necesare, sau nu sunt obișnuiți cu acestea. Există și rețineri față de utilizarea unor sisteme noi și despre care nu știm cât sunt de sigure.

La toate acestea se mai adaugă un element: când solicitantul stă la coadă la ghișeu, el vrea să fie sigur de faptul că, dacă numărul dat cererii anterioare este 107234, numărul cererii sale va fi 107235, și nu altul. Asupra acestui aspect vom reveni mai jos.

În fața acestor probleme a fost pus și OSIM. Vom face iarăși un pic de istorie, nu de dragul “faptelor eroice trecute”, ci pentru că sperăm ca acest articol să fie citit și de persoane cărora le-ar putea fi de folos “pățaniile” noastre.

În 2007-2008 încercam cu doi colegi¹ de la IT să “convertim”, prin sistemul descris mai sus, formularul folosit atunci de OSIM. În pofida unei serii de îmbunătățiri, rezultatele au fost modeste. În anexă cititorul poate vedea ce se obținea dintr-o cerere convertită folosind respectivul formular.

1 Este vorba despre colegii Alina Cocoș și Octavian Gavrilă [n.a.].

A trebuit să analizăm încă o dată cauzele eșecului și, pas cu pas, ne-am convins de faptul că structura formularului era cea care ne făcea greutăți. Structura formularului inițial a fost concepută atunci când completarea acestuia se făcea “de mână”, iar dorința de economie de spațiu era una dintre condițiile de realizare a formularului. Formularul respectiv se punea la dispoziția solicitantului gratuit și, deci, se dorea maxima concentrare a informațiilor într-un spațiu cât mai redus.

Când formularul a început să fie completat pe calculator, au apărut dificultăți neașteptate: utilizarea de caractere ce se amestecau cu grafica formularului, hârtie nu totdeauna de bună calitate, și care acționa ca sugativă, deformând caracterele etc.; toate acestea făceau greu de recunoscut textul de către OCR, iar rezultatul era apariția numeroaselor erori.

Reconstruirea formularului a necesitat numeroase teste; informaticienii, ținând seama de lecția învățată, căutau ca documentul să fie cât mai aerat, dar numărul de pagini devenea mare; tehnicile de compactare au dat uneori greș, iar utilizarea programului ADOBE a ridicat unele probleme.

Pe de altă parte, facilitățile oferite de OCR în ceea ce privește conversia unor documente în format electronic au devenit atât de importante, încât au crescut investițiile făcute de firme în realizarea unui mecanism OCR de bună calitate, ceea ce a permis o relaxare a cerințelor față de structura, în general, a documentelor, iar gradul de eroare la conversie a devenit acceptabil, variind în jurul cifrei de 95%.

În cazul nostru, am denumit sistemul de conversie din hârtie în format electronic “Ghișeu electronic”. Odată cu dezvoltarea acestui sistem, a fost relativ simplu de dezvoltat mecanismul alternativ, acela al depunerii electronice - varianta națională. Cred cu convingere că a fost o decizie bună.

În felul acesta solicitantului unei mărci i se deschideau două căi posibile de transmitere a cererii: cea clasică și cea electronică; la rândul ei, calea “clasică” permitea, la un moment dat, trecerea cererii în format electronic și parcurgerea în continuare a aceluiași flux de prelucrare a datelor.

Dacă ne întoarcem la figura 1, constatăm că cele două căi de depunere pot funcționa în paralel. Ceea ce le leagă pe una de alta este NUMĂRUL de ÎNREGISTRARE.

Spuneam mai sus că cel care depune o cerere dorește să fie sigur că numerele de înregistrare curg în ordinea naturală. Ca urmare, era necesar de imaginat un mecanism care să distribuie numerele de înregistrare în mod imparțial și în ordinea strictă a intrărilor între cele două fluxuri: cel clasic și cel electronic.

Al doilea aspect cu care ne-am confruntat era teama de posibilele erori inerente unui sistem nou. Gestiunea celor două fluxuri crea probleme noi: în principiu, era logic ca informația primită să fie automat stocată în bazele interne de date și, de aici, tot automat, să fie publicate a doua zi.

Din prudență, am ales o variantă intermediară: informațiile intrate pe cele două căi sunt stocate într-o bază intermediară; după ce operatorul analizează mai întâi conținutul bazei intermediare, el va comanda transferul în baza de lucru numită Back Office. Acest mecanism este prezentat în figura 2, despre care vom vorbi mai mult în continuare.

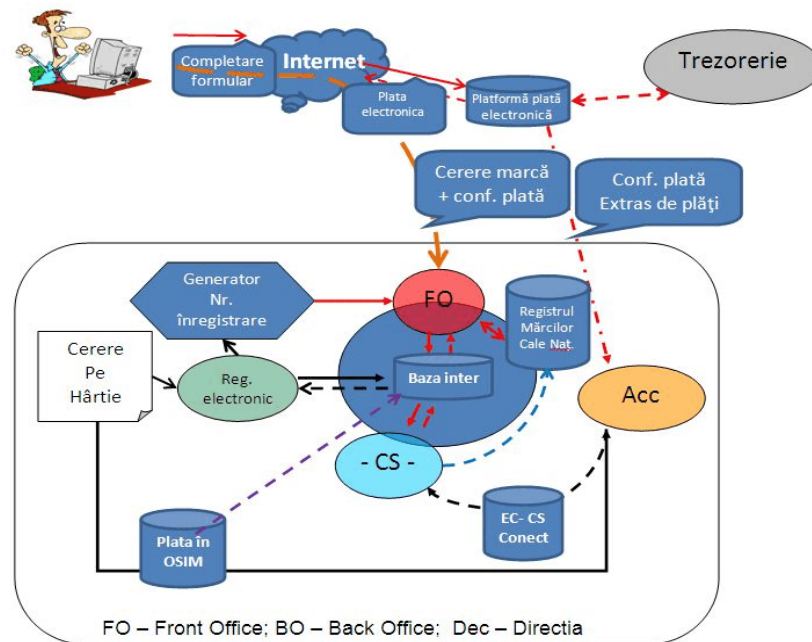

Figura 2

Nu este un secret pentru nimeni faptul că OSIM a trecut și continuă să treacă printr-o situație foarte dificilă, legată de reducerile masive de personal. Și, dacă aceste reduceri s-ar fi produs lent, poate că șocul era mai puțin marcant. Pierderea însă a unei treimi din personal s-a produs relativ brusc și a continuat cu alte pierderi. În același timp, stabilitatea managerială a fost grav afectată, iar redresarea situației, bazată pe o viziune pe termen mediu, nu a fost posibilă, volumul sarcinilor individuale crescând foarte mult.

Pe de altă parte, colaborarea internațională a adus o multitudine de noi proiecte din care OSIM a dorit să facă parte, iar efectul a fost creșterea sarcinilor, în volum și complexitate, pentru personalul oficiului. Personal, nu cred că trebuie să regretăm niciun moment din acest efort suplimentar deoarece rezultatele lui pot deveni, în scurt timp, benefice activității oficiului și nu numai; și asta cu atât mai mult, cu cât, în opinia mea², este puțin probabil ca OSIM să revină la numărul de angajați pe care l-a avut. Ca urmare, găsirea unor soluții manageriale acceptabile devine un imperativ.

2 Este vorba despre opinia unuia dintre autorii articolului, și anume, dl Bogdan Boreschievici.

Figura 2 detaliază cele două fluxuri folosite actualmente în mecanismul depunerii unei cereri de marcă la OSIM. Vom începe cu descrierea mecanismului care se ocupă strict de depunerea electronică propriu-zisă, și vom continua cu cel de-al doilea mecanism, acela al depunerii clasice, cu conversie OCR. Vom încheia cu câteva concluzii, sperăm, utile.

Mecanismul depunerii electronice pentru cererile de mărci, așa cum este acesta implementat astăzi la OSIM³, se bazează pe tehnologii web și este scris în Java. Aceste amănunte tehnice sunt probabil puțin importante pentru utilizatorul final, dar utile pentru oficiu, deoarece șansa ca într-o zi limbajul aplicațiilor să fie depășit de tehnologiile noi este, cel puțin în următorii ani, extrem de puțin probabilă.

Produsul are la bază un proiect dedicat din cadrul Programului general de cooperare cu OHIM, program denumit Cooperation Fund; proiectul respectiv, denumit eFiling TM, este, la rândul lui, parte dintr-un proiect mai amplu, care include și alte componente menite să "mute" cât mai mult posibil comunicarea dintre OSIM și solicitant în mediul comunicării electronice.

Mecanismul depunerii electronice, așa cum este implementat astăzi, debutează cu completarea unui chestionar; conținutul chestionarului reia elementele din depunerea tradițională, dar oferă o flexibilitate sensibil mai mare utilizatorului; de exemplu: dacă pe formularul pe hârtie puteam și putem completa, într-o manieră structurată, informațiile pentru doi, maximum trei solicitanți, în varianta electronică acest lucru crește considerabil.

Există mult mai mare flexibilitate în administrarea clasificării internaționale: dacă, în varianta depunerii pe hârtie, utilizatorul neinițiat are de ales între a scrie ce crede de cuviință și a folosi clasificarea Nisa tradusă în limba română, în sistemul electronic, acesta va avea acces și la sistemul de clasificare european, sistem care permite identificarea complexă a claselor ce răspund cerințelor de protecție a utilizatorului.

Nu vom descrie aici în detaliu modul de completare a formularului electronic, acest lucru fiind mult mai bine făcut în Manualul redactat de dl Adrian Trifon și colegii săi.

Urmărind figura 2, constatăm faptul că un modul important reprezentat pe ecran este modulul legat de efectuarea plății electronice.

În prezent acest modul nu a fost încă implementat. Activarea sa se va realiza în cursul acestui an, odată cu rezolvarea problemelor specifice legate de legislația în domeniu.

Odată cu completarea formularului electronic, programul de depunere electronică "solicită" un număr de înregistrare generat de administratorul de numere de înregistrare, subsistem destinat administrării numerelor de înregistrare.

3 Proiectul a fost implementat la OSIM cu un grup de dezvoltatori, grup format din dl Andri Moga și sl. Adrian Trifon, cărora li s-a alăturat dl Eugen Paraschiv. Din partea OSIM au participat dl Dan Petcu și dna Alexandra Niculae. Am primit un foarte mare ajutor din partea unui grup de colegi consilieri de proprietate industrială. Au fost numeroase momente în care a venit un ajutor important din partea altor colegi din serviciul Mărci.

La finele procesului de completare a cererii, solicitantului îi este prezentat, pe ecran, formularul complet, asupra căruia încă se mai poate interveni; în afara numărului de înregistrare, pe formular se înscrie un alt cod numeric, destinat autentificării documentului.

Informațiile obținute prin completarea formularului electronic destinat depunerii electronice a cererilor de marcă sunt apoi transferate spre o bază de date intermediară. Existența acestei baze-tampon îi permite operatorului din OSIM să identifice eventualele erori și să preîntâmpine introducerea în baza de date finală a unor înregistrări eronate.

Am evitat transferul direct în baza de date de lucru a OSIM deoarece, în cazul unei erori importante, ar putea fi coruptă întreaga structură internă, cu consecințe complexe pentru activitatea curentă.

În această logică, operatorul are posibilitatea să verifice conținutul datelor din baza-tampon și să decidă asupra pașilor de urmat, în cazul identificării unor probleme semnificative.

Mecanismele depunerii tradiționale a cererilor de marcă

Revenim la mecanismul paralel care tratează depunerea tradițională, pe hârtie, a cererilor de marcă. Am reprodus în figura 3 un fragment din formularul “pe hârtie” al cererii de marcă.

Cerere pentru înregistrarea unei Mărci pe cale națională

1.1 Primul SOLICITANT	Cod Solicitant - numeric	Numar Solicitant - NUMARUL DVS
	<input type="text"/>	<input type="text"/>
1.1.1 Nume SOLICITANT / Denumire firma	<input type="text"/>	
1.1.2 Prenume SOLICITANT (pentru persoane fizice)	<input type="text"/>	
1.1.3 Adresa SOLICITANT	<input type="text"/>	
1.1.4 Tel/Fax SOLICITANT	<input type="text"/>	
1.1.5 Email SOLICITANT	<input type="text"/>	
1.1.6 Numai pentru persoane JURIDICE	Statut si forma de constituire; se va indica forma de constituire si statutul a carei legislatie ii guverneaza	

Figura 3

Formularul necompletat conține o serie de informații menite să-l ghideze pe solicitant asupra informațiilor pe care acesta trebuie să le furnizeze:

- 1.1.1. Nume SOLICITANT - îi indică celui care completează formularul că trebuie să înscrie în spațiul rezervat numele solicitantului mărcii.

Creierul uman, educat în mod potrivit, înțelege ce se cere, precum și faptul că textul respectiv reprezintă o indicație. Ca urmare, sperăm ca persona care completează formularul să înscrie în acel câmp numele său - de exemplu, POPESCU (vezi figura 3.A.).

Cerere pentru înregistrarea unei Mărci pe cale națională

1.1 Primul SOLICITANT	Cod Solicitant - numeric	Numar Solicitant - NUMARUL DVS
1.1.1 Nume SOLICITANT / Denumire firma	Popesc	
1.1.2 Prenume SOLICITANT (pentru persoane fizice)	Ion	
1.1.3 Adresa SOLICITANT	Fabrica de Glucoza nr. 5 bloc 23 sc A ap 25 et 9 sector 1 Bucuresti	
1.1.4 Tel/Fax SOLICITANT	021312334 /	
1.1.5 Email SOLICITANT	lon.popescu@yahoo.co	
1.1.6 Numai pentru persoane JURIDICE	Statut si forma de constituire; se va indica forma de constituire si statul a carei legislatie ii guverneaza	

Fig. 3.A

Dacă acum acest document va fi dat unui cetățean complet lipsit de orice fel de cunoștințe despre limba română și despre structura unui formular, probabil că acesta, încercând să descifreze documentul, va încerca să înțeleagă logica construcției sale.

În curând va înțelege că unele bucăți din text reprezintă niște elemente fixe, cu rol de a-l orienta pe cel ce completează sau citește documentul; astfel, străinul nostru va identifica texte precum 1.1.1 Nume..., 1.1.2. Prenume etc., le va considera un fel de delimitatori ai textului variabil pe care îl va înscrie fiecare după cum este nevoie.

În acest fel, străinul nostru identifică în pagină unele repere fixe care delimitează fragmente de text. Vom numi aceste repere fixe - tag-uri.

În concluzie, când parcurge textul unui asemenea document, străinul nostru va începe prin a identifica primul reper fix - tag - și anume 1.1.1 Nume, apoi izolează textul "POPESCU", oprindu-se la al doilea tag - 1.1.2. Prenume.

În acest fel, străinul nostru a reușit să identifice textul variabil POPESCU.

Ce se întâmplă dacă, din cauza vechimii hârtiei, unei imprimări nereușite etc., al doilea tag este greu de descifrat, oscilând între 1.1.2 și 1.1.2?? Dacă străinul nostru ipotetic nu are niciun fel de imaginație, s-ar putea să treacă peste această etichetă, continuând să caute 1.1.2. Negăsindu-l, se va simți probabil dezorientat și va încerca să identifice o altă parte din conținut, căutând alt tag (de exemplu, 1.1.3). Ce se va întâmpla cu textul "POPESCU"? Probabil nu va fi luat în considerație!

Cam așa lucrează sistemul OCR. De aceea acest sistem este vulnerabil și, uneori, ușor de indus în eroare, ca urmare a faptului că documentul este prost imprimat, pătat, șifonat etc.

Așa cum arătam mai sus, prima formă a formularului ne-a pus exact în fața acestui tip de erori; din păcate, numărul lor era așa de mare, încât mai mult încurca decât descurca, și necesita un important consum de forță de muncă pentru a corecta greșelile de decodificare.

Ca urmare, am inițiat un lung șir de teste care să identifice o structură a documentului care să permită un număr cât mai redus de erori. Era de dorit ca textul folosit pentru tag-uri să se descifreze în procesul de OCR-izare cu cât mai mare stabilitate, chiar în cazul unor imprimări nu foarte bune, al unui contrast acceptabil etc.

La finele acestui proces a rezultat actualul formular, a cărui decodificare nativă (fără intervenție umană), în condițiile unei imprimări bune, să nu fie mai mică de 90% (de regulă, vorbim despre 93-96%).

Pentru decodificare, folosim în prezent ABBY Fine Reader 7. Am avut și probleme cu sistemul de operare: folosim curent (încă) Windows XP, Windows 2000, Windows 7. Acolo unde am folosit Windows 2000, decodificarea caracterelor speciale românești a creat probleme care necesitau intervenția umană pentru corectură.

Să revenim la procesul de prelucrare; odată încheiat procesul de scanare și OCR-izare, intră în joc sistemul de identificare a textelor variabile: programul identifică tag-urile care delimitează fiecare câmp, urmat de extragerea textului inclus între cele două tag-uri. Acest text trebuie să ajungă în baza de date finală (o vom numi back-office).

În prealabil, această informație este stocată într-o structură intermediară, ea însăși o bază de date, structură identică celei în care se stochează informațiile provenite din depunerea electronică. Rolul acestei structuri este acela de a asigura o antecameră a informațiilor, loc în care operatorul poate interveni cu riscuri minime pentru efectuarea de corecții sau pentru constatarea altor nereguli pe care le poate rezolva el sau o persoană din administrația sistemului.

Mai mult, în cazul unei plăți făcute la casieria OSIM, informațiile despre plată sunt și ele stocate în această bază intermediară.

Am avut numeroase discuții, cu argumente pro sau contra acestei structuri: unele voci pledau pentru transferul direct al informațiilor în baza de date, altele îndemnavă la o soluție prudentă. Putem afirma că soluția prudentă a fost binevenită; în faza de analiză ai deseori sentimentul că ai epuizat toate variantele de erori imaginabile; din păcate, "viața bate filmul", iar situațiile reale cu care te confrunți în exploatare sunt dificil de imaginat.

Trecând peste aceste aspecte, ținem să subliniem faptul că cele două fluxuri converg în această structură intermediară, de unde, după eventuala corectură, se transferă în baza de date centrală.

Efectele sistemului sunt mai greu de estimat astăzi, fiind strict la început. Depunerea electronică, pusă la dispoziția unui grup relativ restrâns de utilizatori, a condus la o medie de circa 8-10% din cereri depuse pe această cale lunar. Sperăm ca, odată deschis accesul public, acest procent să treacă repede la peste 50%, iar în circa 2 ani să putem vorbi de 80-85%.

O asimilare rapidă a acestui produs necesită câteva acțiuni pe care încercăm să le punem pe picioare în aceste an:

- prima ar fi lansarea modului de plată electronică; lansarea sa presupune o serie de clarificări interne în oficiu, legate atât de legalitatea efectuării operației de plată în această manieră, cât, și mai ales, de aspectele legate de plata comisiunilor;
- un alt aspect care se află la îndemâna noastră este acela de informare-îndrumare a utilizatorilor sistemului, cât și acela de formare a personalului din teritoriu, care să poată, la rândul său, să-i asiste pe cei interesați de utilizarea acestui sistem.

În sensul asigurării suportului necesar ghidării procesului de depunere electronică, dorim ca în prima jumătate a anului să putem genera o serie de instrumente simple, care să explice cât mai detaliat modul de lucru cu sistemul eFiling, dar și cu formularul tradițional.

În planul formării colegilor cu care colaborăm în teritoriu, dar nu numai, ne propunem instalarea unui sistem de webinar prin care, pentru grupe de doritori, să ținem cursuri de formare la distanță;

- al treilea aspect este legat de ceea ce clasic se numește "feed-back": să știm cum este perceput mecanismul și ce ar mai trebui făcut. Pentru aceasta intenționăm să lansăm periodic, spre utilizatori, chestionare care să permită identificarea problemelor existente, a unor nevoi suplimentare etc. Vom folosi aici un alt produs dezvoltat în cadrul cooperării cu OHIM - mecanismul de studiu al opiniei utilizatorilor.

Mai există două aspecte despre care vom vorbi extrem de pe scurt.

Primul dintre ele încearcă să răspundă la întrebarea logică: dacă depun electronic, nu aș putea continua tot restul comunicației în format electronic? Răspunsul imediat este pozitiv.

Ținem să subliniem un fapt important: prin depunerea electronică și prin ceea ce rezultă din ghișeu electronic, ne apropiem extrem de mult de constituirea bazelor dosarului electronic; este perfect logic ca, folosind mici adaptări tehnice, să mutăm tot fluxul corespondenței în format electronic, cu adăugarea tuturor documentelor intrate sau ieșite la dosarul de bază. Rog cititorul să citească acest text ca pe o intenție, și nu ca pe un angajament.

Al doilea aspect este legat de plata taxelor pentru orice obiect de PI. De cele mai multe ori plata unei taxe este însoțită de o descriere destul de ambiguă a obiectului și etapei din procedură pentru care se face plata. Ca urmare, tot procesul de înregistrare a unei plăți este lung și, uneori, nu lipsit de peripeții (nu totdeauna plăcute). Introducerea plății electronice ar reduce semnificativ ambiguitățile și timpii de identificare a plății. Mai mult, cu o ușoară modificare procedurală, procedura se poate schimba, asigurând o informare la zi a solicitantului, privitor la taxele pe care le are de plătit, iar la efectuarea plății, identificarea imediată și fără echivoc a obiectului plății. Și acest aspect este în planul OSIM pe 2014.

În fine, se pare că rămân fără depunere electronică Desenele și Modelele. Până la mijlocul acestui an, și cererile pentru aceste obiecte vor putea fi depuse electronic.

Ar trebui să încheiem. Am revăzut textul și, sinceri să fim, realizăm cu emoție că am vorbit numai despre vârful aisbergului.